

מסורת הש"ס

(א) ועירובין יא: (ב) (ג) יבירכת הערין אמר רב אחא וריבא בערובין יא: (ד) הריבס דקדים כו. (ה) זיך (ו) שיפנא במוזא כי אתא לבימיה הסיד. (ז) בסיי קבע כהו. (ח) ודברים כג: (ו) ולקמן מ: (ט) מנאן שיי קע'ג'. (ע) הילך הניחו. זיך, י' נע' חוס' בית קב. ד"ה בגובתא, (ס) בירושלמי בפ"ב דמגילה זכר. זיך, ל' עיין במדריש, (סא) ומשני. זיך, ג' ונפיע חוס' יומא י: ד"ה שאין.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ענדא כי סומא זיל קודס ד"ה איסתוריא (ב) ד"ה רגיל וכי לית המדרש היוי באין בלחור פתח:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה איסתוריא היינו פוקים חיבור השוק בו. ע' יעמות דף קג ע"א:

לעני רש"י

קבילי"א [קבילי"א]. יתה, הו. דזי.

מוסף יש"י

אבקא. חור שער הדלת סוכב נ' (שירובין יב).

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

נטפח הסמוך לרשות הריבס. ב' (כדלמך לקמן דקדים פגע במלוא) אם היה עוזי החלל ד' טפחים או ה' כגון חומת אצנים יימנה בחלל

טפח הסמוך לרה"ר כדלמך לקמן [ע"ב] (י)דקדים פגע במלוא כי אתי

לבימה: **כמה דמרחיק**. מן הבית טפי מעלי ויימנה מבחוץ קמ"ל:

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

בטפח הסמוך לרשות הרבים כמה דמרחק מעלי קמ"ל ואמר רב יהודה אמר שמואל כתבה על שני דפין פסולה מיתיבי כתבה על שני דפין והניחה בשני סיפין פסולה הא בסף אחד כשרה ראויה לשני סיפין קאמר ואמר רב יהודה אמר שמואל במוזה ה־לך אחר היכר ציר ^(א)מאי היכר ציר ^(ב)אמר רב אדא אבכתא היכי דמי כגון פיתחא דבין תרי בתי בין בי גברי לבי נשי ריש גלותא בנא ביתא אמר ליה לרב נחמן קבע לי מוזותא א"ר נחמן תלי דשי ברישא אמר רב יהודה אמר רב יעשאה כמין נגר פסולה איני והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר כולחו מוזותא דבי רבי כמין נגר הוו עבדין יהוהיא פיתחא דעייל ביה רבי לבי מדרשא לא הוה לה מוזוה לא קשיא הא דעבידא בסיכתא הא דעבידא כאיסתוריא איני והא ההוא פיתחא דהוה עייל ^(א) בה רב הונא לבי מדרשא והויא לה מוזוה ההוא רגיל הוה דאמר רב יהודה אמר רב יבמוזה הלך אחר הרגיל א"ר זירא אמר רב מתנא אמר שמואל ימצוה להניחה בתחלת שלישי העליון ורב הונא אמר מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למוזה מיתיבי מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למוזה דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר וקשרתם וכתבתם מה קשירה בגובה אף כתיבה בגובה בשלמא לרב הונא הוא דאמר בר' יהודה אלא לשמואל דאמר כמאן לא בר' יהודה ולא בר' יוסי אמר ר"ה בריה דרב נתן לעולם כרבי יוסי ומאי

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

(ב"ב דף ק"ה). וספר תורה ולוחות שזכרון מושבך ולא מעומד כדמשמע בפ"ק דבבא בתרא (דף יד.) אע"פ שהיו יכולין להניחו מעומד דלרון א' רומו כרחבו ועוד אמרינן בסמוך העמיד לה מלגן של קנים חותך שפופרת ומניחה ואי מעומד יימנה בלחת מן הקנים של מלגן יא' וע"כ פיר"ת כי סיכתא מעומד כימדות המשכן הנועלות בלחך פסולה כאיסתוריא הנתון בשוק לרחבה בלע"ז קבילי"א כשרה ומייה

בפרק מנחת חליה (יעמות דף ק). דלמרמינן האי איסתוריא עד ארעא נחית על כרחין היינו עמס היודר מן השוק עד הרגל ולא קביליא ומייה הא דלמר ^(א) בפ"ב דמגילה ירושלמי דרין שיהא שמע שלה רואה את הפתח אין ראה לפי' הקונטרס דלפירוש ר"ת ים ליישב כגון דשיטה אחרונה ללד רשות הריבס היא ^(ב) וראשונה ללד פנים והסך שמע ללד אויר הפתח וכן פרשיות של תפילין נמי היה אויר"ת שמינת מושבך ולא מעומד ומייה הא דלמרינן לקמן (דף לה:) כבז על עור אחת והינת בארבע בתיס יאל לא קשיא מידי דמעומד נמי יש ליישב וקשה לפי' ר"ת מהא דתניא בתוספתא דלילס שפופרת

שחתכה וגתן זה את המזוזה ואח"כ נתנה כזותל אע"פ שלא כדרך קבלתה טמאה נתנה כזותל ואח"כ קבע זה המזוזה כדרך קבלתה טמאה שלא

כדרך קבלתה טהורה משמע שהשפופרת סתומה מזל א' ^(א) ולפי' ר"ת דמפרש כמין נגר פסולה מעומד אבל מיושב כשירה מאי כדרך קבלתה ויש ליישב שהשפופרת פתוחה לאורכה ^(א) משני ראשיה סתומה ושלא כדרך קבלתה היינו דכפאה על פיה וי"ע האי דקאמר כולחו מוזותא דבי רבי כמין נגר עדין משמע אבל שאר מוזותא דעלמא לא עבידא כמין נגר הלכך נראה בין לפי' הקונטרס בין לפי' ר"ת דכאסתוריא דכשירה היינו באלכסון לא שוכב ולא זקוף אי נמי כמין טון מחנה שוכב ומחנה זקוף וכן פי' בקונטרס בלשון אחר אבל שאר מוזותא דעלמא לאו הכי עבדין אלא לפר"ת הייזן מיושב ולפי' הקונטרס מעומד ואומר ר"ת לא ולמד דהא מעשה בכל יום כשספר תורה עומד על הבימה הכל עומדין וכששליח ליבור מושיבו הכל יושבין.^[א] מ"ר: **והא** ההוא פיתחא דהוה בי רב הונא והויא י"ה מוזוה. מתוך הלשון שמשמע דווקא פתח הבית שהיה יואל ממנו לבית המדרש אבל פתח בית המדרש עצמו לא צני מוזוה וצפ' קמא דיומא (דף יא:) איכא פלוגתא דתניא יכול יהו צני כנסיות וצני מדרשות מטמאין בנגעים ת"ל ובא אשר לו הבית מי שמיחד לו בית ומסיק הא רבי מאיר הא רבנן דפליגי לענין מוזוה י"ל לבית הכנסת שאין זה דירה לחון הכנסת ובמסכת ברכות (דף מו.) נמי משמע דהלכה כמאן דפטר גבי אצוי ורבין דהוו אזלי באורחא וכי מטו לצי כנישתא אמר ליה רבין לאצוי ליעול מר אמר ליה עד השמא לאו מר אלמא א"ל הכי אמר רבי יוחנן אין מבדילין אלא בפתח שיש בו מוזוה יש בו מוזוה ס"ד אלא בפתח הראוי למוזה משמע דפתח בית הכנסת פטור ובירושלמי בפרק י"א שני דמגילה משמע דצי מדרשא דרבי חנינא היה בו מוזוה ומונתא כנגד כתיפותיו של אדם.^(א) מ"ר:

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

לג.

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

כתבה ע" שני דפין פסולה. פי' בקונטרס שהניח גויל חלק בין דף לדף ולפירושו יש ליישב בדוחק ^(א) הניחו בשני סיפין

אלא על ג' דפין בשתי חתיכות קאמר כי היאל דפי"ב דסוטה (דף יח.)

דלמר בשני דפין פסולה ספר אחד אמר רחמנא ולא שנים והיינו בשתי חתיכות דומיא דגט בפ"ב דגיטין (דף

כ:) דצני רבא בין שטיה לשטיה בין מינה למינה מהו ופריך תיסק לי דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים וג' ספרים ומשני לא לריכא דמעוהי ועל כרחין לא מיפסיל לגט בשני דפין במחיה אחת דהא אמרינן בפרק בתרא דגיטין (דף פו:) שייך מקלמא הגט ומתנו דגט השני כשר ולא אמרינן דהוי כדש ספרים ופסול ויש לדחות משום דגבי גט כמזב ספר אכל כסוטה כמזב כספר דמשמע כספר המזכור ומיוחד למעוטי ז' דפין אפילו במחיה אחת ובירושלמי משמע דצנשי עורות פסולה דפריך ולמה לא תנין שספרים נכתבין בשני עורות והתפילין ומוזות אין נכתבין אלא בצור א'. מ"ר:

תלי דשא ברישא. פי' בקונטרס העמיד הסיפין מחילה שאס לא כן היל תעשה ולא מן העשוי וקשה דהוה ליה למימר קבע סיפי צרישא ועוד לקמן הוה ליה לאימנויי גבי לא שנו אלא שהעמיד ולבסוף חתך כו' ^(א) ונראה לפרש דהאי ביתא דצנה ריש גלותא היינו כגון פיתחא דבין גברי נשי דליק מינה ומשום היכר ציר קאמר ליה תלי דשא צרישא. מ"ר: **הא** דעבידא בסיכתא הא דעבידא באיסתוריא. פי' בקונטרס דיסכתא פסולה שמתוזה צנף כנגר שמתווצים כזותל איסתוריא מקוס חיבור השוק והרגל ומעומד הוא כשירה והשחא בין מעומד בין מושבך מרווייהו מיקריין כמין נגר וקשיא י' לר"ת דמעומד לאו דרך כבוד הוא וקבורת חמור קרי ליה בהמוכר פירות

(ב"ב דף ק"ה). וספר תורה ולוחות שזכרון מושבך ולא מעומד כדמשמע בפ"ק דבבא בתרא (דף יד.) אע"פ שהיו יכולין להניחו מעומד דלרון א' רומו כרחבו ועוד אמרינן בסמוך העמיד לה מלגן של קנים חותך שפופרת ומניחה ואי מעומד יימנה בלחת מן הקנים של מלגן יא' וע"כ פיר"ת כי סיכתא מעומד כימדות המשכן הנועלות בלחך פסולה כאיסתוריא הנתון בשוק לרחבה בלע"ז קבילי"א כשרה ומייה בפרק מנחת חליה (יעמות דף ק). דלמרמינן האי איסתוריא עד ארעא נחית על כרחין היינו עמס היודר מן השוק עד הרגל ולא קביליא ומייה הא דלמר ^(א) בפ"ב דמגילה ירושלמי דרין שיהא שמע שלה רואה את הפתח אין ראה לפי' הקונטרס דלפירוש ר"ת ים ליישב כגון דשיטה אחרונה ללד רשות הריבס היא ^(ב) וראשונה ללד פנים והסך שמע ללד אויר הפתח וכן פרשיות של תפילין נמי היה אויר"ת שמינת מושבך ולא מעומד ומייה הא דלמרינן לקמן (דף לה:) כבז על עור אחת והינת בארבע בתיס יאל לא קשיא מידי דמעומד נמי יש ליישב וקשה לפי' ר"ת מהא דתניא בתוספתא דלילס שפופרת שחתכה וגתן זה את המזוזה ואח"כ נתנה כזותל ואח"כ קבע זה המזוזה כדרך קבלתה טמאה שלא כדרך קבלתה טהורה משמע שהשפופרת סתומה מזל א' ^(א) ולפי' ר"ת דמפרש כמין נגר פסולה מעומד אבל מיושב כשירה מאי כדרך קבלתה ויש ליישב שהשפופרת פתוחה לאורכה ^(א) משני ראשיה סתומה ושלא כדרך קבלתה היינו דכפאה על פיה וי"ע האי דקאמר כולחו מוזותא דבי רבי כמין נגר עדין משמע אבל שאר מוזותא דעלמא לא עבידא כמין נגר הלכך נראה בין לפי' הקונטרס בין לפי' ר"ת דכאסתוריא דכשירה היינו באלכסון לא שוכב ולא זקוף אי נמי כמין טון מחנה שוכב ומחנה זקוף וכן פי' בקונטרס בלשון אחר אבל שאר מוזותא דעלמא לאו הכי עבדין אלא לפר"ת הייזן מיושב ולפי' הקונטרס מעומד ואומר ר"ת לא ולמד דהא מעשה בכל יום כשספר תורה עומד על הבימה הכל עומדין וכששליח ליבור מושיבו הכל יושבין.^[א] מ"ר: **והא** ההוא פיתחא דהוה בי רב הונא והויא י"ה מוזוה. מתוך הלשון שמשמע דווקא פתח הבית שהיה יואל ממנו לבית המדרש אבל פתח בית המדרש עצמו לא צני מוזוה וצפ' קמא דיומא (דף יא:) איכא פלוגתא דתניא יכול יהו צני כנסיות וצני מדרשות מטמאין בנגעים ת"ל ובא אשר לו הבית מי שמיחד לו בית ומסיק הא רבי מאיר הא רבנן דפליגי לענין מוזוה י"ל לבית הכנסת שאין זה דירה לחון הכנסת ובמסכת ברכות (דף מו.) נמי משמע דהלכה כמאן דפטר גבי אצוי ורבין דהוו אזלי באורחא וכי מטו לצי כנישתא אמר ליה רבין לאצוי ליעול מר אמר ליה עד השמא לאו מר אלמא א"ל הכי אמר רבי יוחנן אין מבדילין אלא בפתח שיש בו מוזוה יש בו מוזוה ס"ד אלא בפתח הראוי למוזה משמע דפתח בית הכנסת פטור ובירושלמי בפרק י"א שני דמגילה משמע דצי מדרשא דרבי חנינא היה בו מוזוה ומונתא כנגד כתיפותיו של אדם.^(א) מ"ר:

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

(ב"ב דף ק"ה). וספר תורה ולוחות שזכרון מושבך ולא מעומד כדמשמע בפ"ק דבבא בתרא (דף יד.) אע"פ שהיו יכולין להניחו מעומד דלרון א' רומו כרחבו ועוד אמרינן בסמוך העמיד לה מלגן של קנים חותך שפופרת ומניחה ואי מעומד יימנה בלחת מן הקנים של מלגן יא' וע"כ פיר"ת כי סיכתא מעומד כימדות המשכן הנועלות בלחך פסולה כאיסתוריא הנתון בשוק לרחבה בלע"ז קבילי"א כשרה ומייה בפרק מנחת חליה (יעמות דף ק). דלמרמינן האי איסתוריא עד ארעא נחית על כרחין היינו עמס היודר מן השוק עד הרגל ולא קביליא ומייה הא דלמר ^(א) בפ"ב דמגילה ירושלמי דרין שיהא שמע שלה רואה את הפתח אין ראה לפי' הקונטרס דלפירוש ר"ת ים ליישב כגון דשיטה אחרונה ללד רשות הריבס היא ^(ב) וראשונה ללד פנים והסך שמע ללד אויר הפתח וכן פרשיות של תפילין נמי היה אויר"ת שמינת מושבך ולא מעומד ומייה הא דלמרינן לקמן (דף לה:) כבז על עור אחת והינת בארבע בתיס יאל לא קשיא מידי דמעומד נמי יש ליישב וקשה לפי' ר"ת מהא דתניא בתוספתא דלילס שפופרת שחתכה וגתן זה את המזוזה ואח"כ נתנה כזותל אע"פ שלא כדרך קבלתה טמאה נתנה כזותל ואח"כ קבע זה המזוזה כדרך קבלתה טמאה שלא כדרך קבלתה טהורה משמע שהשפופרת סתומה מזל א' ^(א) ולפי' ר"ת דמפרש כמין נגר פסולה מעומד אבל מיושב כשירה מאי כדרך קבלתה ויש ליישב שהשפופרת פתוחה לאורכה ^(א) משני ראשיה סתומה ושלא כדרך קבלתה היינו דכפאה על פיה וי"ע האי דקאמר כולחו מוזותא דבי רבי כמין נגר עדין משמע אבל שאר מוזותא דעלמא לא עבידא כמין נגר הלכך נראה בין לפי' הקונטרס בין לפי' ר"ת דכאסתוריא דכשירה היינו באלכסון לא שוכב ולא זקוף אי נמי כמין טון מחנה שוכב ומחנה זקוף וכן פי' בקונטרס בלשון אחר אבל שאר מוזותא דעלמא לאו הכי עבדין אלא לפר"ת הייזן מיושב ולפי' הקונטרס מעומד ואומר ר"ת לא ולמד דהא מעשה בכל יום כשספר תורה עומד על הבימה הכל עומדין וכששליח ליבור מושיבו הכל יושבין.^[א] מ"ר: **והא** ההוא פיתחא דהוה בי רב הונא והויא י"ה מוזוה. מתוך הלשון שמשמע דווקא פתח הבית שהיה יואל ממנו לבית המדרש אבל פתח בית המדרש עצמו לא צני מוזוה וצפ' קמא דיומא (דף יא:) איכא פלוגתא דתניא יכול יהו צני כנסיות וצני מדרשות מטמאין בנגעים ת"ל ובא אשר לו הבית מי שמיחד לו בית ומסיק הא רבי מאיר הא רבנן דפליגי לענין מוזוה י"ל לבית הכנסת שאין זה דירה לחון הכנסת ובמסכת ברכות (דף מו.) נמי משמע דהלכה כמאן דפטר גבי אצוי ורבין דהוו אזלי באורחא וכי מטו לצי כנישתא אמר ליה רבין לאצוי ליעול מר אמר ליה עד השמא לאו מר אלמא א"ל הכי אמר רבי יוחנן אין מבדילין אלא בפתח שיש בו מוזוה יש בו מוזוה ס"ד אלא בפתח הראוי למוזה משמע דפתח בית הכנסת פטור ובירושלמי בפרק י"א שני דמגילה משמע דצי מדרשא דרבי חנינא היה בו מוזוה ומונתא כנגד כתיפותיו של אדם.^(א) מ"ר:

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז

תוספתא, פ"ג, הלכות פסח, הלכה ט"ז